

ВАСИЛЬ ДІДЮК

ЧОМУ Я Є УКРАЇНЕЦЬ?

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО
“ О В И Д ”

Торонто — 1964 — Канада

**ВИХОВНА БІБЛІОТЕКА УКРАЇНСЬКОГО ВИДАВНИЦТВА
“ О В И Д ”**

Ч. 2.

**З ЦИКЛЮ:
УКРАЇНОЗНАВЧІ СТУДІЇ.**

Накладом Видавництва.

**Друковано в друкарні “HORIZON PRESS,”
299 King St. West, Toronto, Canada**

Рубрика

НЕМА НА СВ.ТІ УКРАЇНІ,
НЕМАЄ ДРУГОГО ДНІПРА.

Т. Шевченко.

ВІД ВИДАВНИЦТВА

До рук наших Шановних Передплатників і Читачів даємо другу з черги, вже попередньо заповіджену брошуру п. н. **ЧОМУ Я Є УКРАЇНЕЦЬ?**

На цьому місці хочемо щиро подякувати нашим першим прихильникам і добродіям, які окрім моральної заохоти зложили ще і свої пожертви на дальший випуск брошур, та розбудову Видавництва.

- др. Іван Дідюк, Бостон, ЗДА — 100 дол.
- п. Данило Луцюк, Кінгстон, Онт. — 10дол.
- п. І. Тихий, Едмонтон, Алберта. — 10дол.
- п. В. Бодрий, Монреал, Квебек. — 10 дол.
- п. М. К—ий, Судбури, Онт. — 5 дол.

Слідуючим випуском буде “Наша пісня-наша слава!

Українське В-во “Овид”.

ЧОМУ Я Є „УКРАЇНЕЦЬ”

Кожна культурна людина знає, до якої землі й нації та чому вона належить. Мусимо знати це й ми українці. Інакше будуть нас уважати за некультурних людей та за некультурний народ, щоб згідно з цим нас і трактувати.

Першою ознакою національності людини є її батьківщина. Батьківщиною називається не лише місце, але головним чином те природне оточення, серед якого людина вродилася та виростала. Тут розуміється природа, люди, культура, звичаї та обичаї, які так врзалися в його пам'ять, які сформували його тіло і його душу. Зв'язок з батьківщиною в людини залишається назавжди, хоча й людина попаде в інше оточення. Є навіть особлива психічна хвороба, що зветься ностальгією, тобто тугою за рідним оточенням. В поетичній творчості Тараса Шевченка, в його невільницькій поезії є багато чудових і сильних уступів, де саме подібна туга за Україною описана...

„Неначе злодій, поза
валами
В неділю крадуся я в поле,
Талами вийду понад Уралом
На степ широкий, мов на
волю.

І боляшее, побите
Серце стрепенеться,
Мов рибонька над водою,
Тихо усміхнеться
І полине голубкою
Понад чужним полем, —

І я ніби оживаю
На полі, на волі...
І на гору високою
Вихожу, дивлюся,
І згадав Україну —
І згадать боюся...
О, доле моя! Моя країно!

Коли я вирвусь з цієї
пустині?
Чи, може, — крий Боже —
Тут і загину...”

(А. О. Козачковському)

Або ще краший опис України в поезії „Сон” (Гори мої високії), написаній, як і попередня поезія на засланні в Орській кріпости р. 1847 року, який кінчається таким сильним уступом:

„Простіть, високії, мені!	Я так її, я так люблю
Високії! І голубії!	Мою Україну убогу,
Найкращі в світі!	Що проклену святого Бога
Найсвятії!	За неї душу погублю!...”
Простіть! Я Богу помолюсь...	

До числа поезій повних болю й туги Т. Шевченка за рідним краєм, за своєю батьківщиною — Україною треба ще віднести: „Згадайте, братія моя...”, „Мені однаково, чи буду я жить на Україні, чи ні”, „Чи ми ще зійдемося знову?”, „І знов мені не привезла нічого пошта з України...”, „Не додому вночі йдучи...”, „Заросли шляхи тернами...”, „Лічу в неволі дні і ночі, і лік забуваю!” та ще багато інших, написаних в рр. 1847—49, тобто в перших роках заслання, коли туга за Україною найболючіше мучила Поета.

В нашій літературі є чимало творів на цю тему, згадати б хоча творчість Павла Грабовського, що провів свої найкращі роки в далекій Сибірі, там і помер на каторзі. Поезія його переповнена болем й тугою вигнання з рідного краю з примусу. Як і поезія поета пізнішої доби — Олесья. Але ось є творчість поета Петра Карманського, який оспівує свою „ностальгію” з добровільної розлуки з рідним краєм, Галичиною.

Сильними і правдивими фарбами описана туга, ступневе завмирання в чужім оточенні, в далекому від України краю — на Московщині, молодій українці, „боярині”, в творі Лесі Українки тої ж назви. Тут ми бачимо, як чуже, неприродне оточення, люди і природа вплинули на молоду, свідому українську патріотку, та яка не будучи в силі переротати тих обставин, психічно хворіє, нидіє і фізично та, непобачивши більше те, за чим так тужила, гине на чужині.

Літературних творів, що трактують цю тему є чимало у світовій літературі. Нам згадується твір російського письменника В. Гаршина — „Принцепс атталеа”, де описана доля пишної південної пальми, яка з рідного оточення попала в неволю, в далекий край та й ще в тісну і напів темну теплицю, де їй бракувало сонця, було холодно, тісно й неміло між чужих рослин. Пальма тут миршавіла, а то й скоро й загнула.

Тепер згадаємо інший твір, поезію Миколи Вороного — „Євшан — зілля”, де описано, як у молодика, сина половецького князя, вирваного з рідного оточення, з хати рідних батьків та вихованого в чужім оточенні, в татарській неволі спалахує любов до батьківщини не після палких промов, закликів та докорів батькового післанця, а лише тоді, як він понюхав „євшан-зілля”, яке нагадало йому все, все що він втратив і навіть забув вже, але пам'ять та живе, сильне чуття любови до чого жило ще в потайних криївках його молодої душі, його серця.

Подібний твір знаємо і в французькій літературі під назвою — „Куш леванди”, з яким втік зі замку, взятого ворогом, малий княжич. Він втратив героя-батька, про подвиг ніколи не забував; втратив все то опинився на чужині лише зі своїм старим джурою і таким же конем, які, напевне, вже втратили й надію колись повернутись на батьківщину. Але малий носив на грудях в торбинці суху пахучу рослинку, зірвану в останню хвилину перед втечею на валах рідного замку. Слухаючи оповідання старого джури, молодик ріс, а в душі й думках плекав надію відвоювати свій замок, свою землю. І в найтяжчі хвилини сумнівів він потаємці виймав із-за пазухи „стеблину леванди” і запах її нагадував йому все, що він втратив. Мало того, той запах запалював в його душі могутий порив і бажання добитись своєї мрії. Коли він став повнолітним, то наказав джурі сідлати старого коня і вирушив на праве діло. І він, якого кріпила в думках і намірах леванда, так само тою ж левандою протверезив і своїх краян, що вже забували його батька з яким спільно боролись колись, а вона надхнула й їх на боротьбу і змагання. Вони пішли з ним всі спаяні одним чуттям, однією волею, одним пляном і... перемогли ворога.

У всіх цих творах описано велику силу і значіння в житті людини рідного оточення, чи батьківщини, яке якимось по своєму формує людину як фізично, так і духово та наче витискає в ній свої характерні ознаки, яких людина не може позбутись до смерти. Добрим прикладом тут є постать письменника, українця з походження, Миколи Гоголя, який, як каже наука, в тяжкій боротьбі „двох душ” — української й московської, психічно захворів і рано помер, далеко не давши всього того, чим наділила його батьківщина — Україна.

А скільки є незвичайно цікавих творів світового письменства, де змальовано дуже бистро та яскраво силу „голосу крови та землі” у звірят. Візьмім хочаб твір відомого американського письменника і основоположника світового „скаутизму”, Сетон Томпсона — „Білий Вовк”, або подібний твір

другого американського письменника Джека Лондона — „Білий Зуб”. А їх є багато і в інших мовах... Тут саме і змальовано ту непереможну силу рідного оточення, яке й в найтяжчих умовах заявляє про своє існування в певній істоті та вимагає від неї свого пошановання, інакше... інакше істота гине; безсила перебороти його.

Всі ці приклади свідчать про велике значіння батьківщини, але вона не є все...

II

Ще дужчою та більш явно-виявленою ознакою приналежності певної людини до тої чи іншої національності є її рідна мова. Коли ми приглянемося до будь-якої частини наших українських земель, то побачимо, наприклад, в УССР таку мовну картину: жие тут — 80.14%, Росіян — 9.24%, Жидів — 5.43%, Поляків — 1.64%, Німців — 1.36% та ще: Молдовани, Греки, Болгари, Білоруси, Татари, Чехи, Цигани, Вірмени, Латиші, Литвини та ще різних 25 національностей в незначній кількості. Ці цифри змальовують дійсність, що панує в усьому цивілізованому світі на територіях, спокон віку обсажених суцільно своїм тубільним народом, що говорить однією мовою, вміщуються в меншому чи більшому числі частини інших народів. Тому тепер серед всіх мовних скупчень маються більші чи менші чужомовні, латки або острівці. Іноді такі латки чи острівці складають, навіть, пануючу верству над тубільним населенням, як це діється і на наших, українських, землях, а одночасно і на білоруських, кавказьких, надволзьських, сибірських та інших подібних землях.

Мова і мовні скупчення людей повстали з непам'ятних часів. Мовою людина різниться від звірини, напр., малп, в яких є в ужитку певна кількість звуків, але не слів, як певних сполучень звуків; бо справжньою мовою, що високо піднесла людину над тваринами, є членороздільна або артикульована мова. Але й артикульована мова не у всіх народів однакова, у примітивних народів вона дуже недосконала. Мова розвивається дуже повільно. Іноді певні мови зникають зовсім, а деякі витворюються з відмін якоїсь мови. Але процес виникнення нових мов на світі вже скінчився. Тепер на цілому світі нараховують 2,976 мов, а з того цілком вироблених — 860, а власне в Європі 48, Азії 153, в обох Америках 424 та в Океанії 117. Величезна більшість мов — це примітивна, убога дитяча балаканина!... Наукові досліди показали певний зв'язок між розвитком мови і станом культури: що вища

культура, то більш розвинена мова. Що більше слів є в ужитку певної людини, тим більш культурною вона є. Стан мови народу є показником його культури, бо мова є засобом для передачі та виявлення своїх думок, поглядів, ідей. Тому побут народу, звичаї, право, етика, релігія, політика, виховання й всі інші прояви людської культури знаходяться в повній залежності від мови і навпаки, рівень розвитку мови означається рівнем досвіду людини, рівнем її пізнання світу.

Людина засвоює мову і всі її поняття від батька-матері, а то й неньки в родині та в тому оточенні, де живе. Новонародженій людській істоті оточення ступнево прищиплює свій культурний тип, виготовляє людину по своєму образу і своїй подобі, Цим самим людина міцно, нерозривно прив'язується до свого мовного скупчення та особливо на чужині відчуває, що без нього їй тяжко існувати. Якийсь інстинкт самоохорони жене тут людину до поєднання з рідним мовним оточенням, якому вона рада б віддати всі свої сили й знання. Різна мова розділяє людей, а однакова з'єднує в нерозривну єдність. І лише на найвищих шаблях культури, коли людина засвоїть собі в однаковій степені кілька мов і опанує їх культурою, вона може жити й між чужими людьми. Але таких є небагато. Та й тут залишається непорушним факт, що людина тяготіє до певної мовної групи і себе визнає її членом. Отож мова є найбільш яскравою ознакою національності певної людини. Але мовна прикмета не завжди є ознакою державної приналежності людини, як, напр., українці жили досі в чотирьох різних державах та в багатьох колоніях, а французи — у Франції, Швейцарії, Канаді і колоніях. Так само є й з різними іншими народами.

Мовний зв'язок людей є незвичайно міцним і тривалим, а в той же час активним. Всі так звані національні визвольні рухи починались з нутра й потреби мовних об'єднань. Так звані національні меншости, розпорошені в масі чужих націй, живуть і розвиваються найчастіше як мовні об'єднання, цебто зв'язані єдністю своєї рідної мови. Стремління до об'єднання розпорошеною однакових мовних скупчень є загальним явищем. Ідея соборности в українців є виразом нічого іншого, як солідарності на ґрунті мови, і то переважно бо більшість українських соборників, на жаль, зовсім не уявляють собі ще істоти державности або необхідности культурної чи господарської єдности.

Мовні з'єднання дуже живучі. Часто сотнями років животіють племенні рештки в чужих державах, але не асимілюються та не зникають серед інших мов. Навіть буває, що такі племена забувають свої імена, але мови своєї не

цураються. Це тому, що засвоєна з дитинства мова прищеплюється в людині на віки і люди забувають свою рідну мову лише тоді, коли одиницями розпорощаються в чужому мовному оточенні. Освічена людина, що має національну свідомість, не зливається з чужим оточенням навіть тоді, коли живе в ньому постійно. Не освічені ж одиниці, вирвані з рідного оточення і кинуті в чуже на довго, втрачають свою національну відпорність і зливаються з чужим оточенням. А це є зрозумілим, бо свідомість є витвором рідного суспільного оточення, в вона організується і виявляється тільки в мові. На мові ж базується та від розвитку її залежить і культура певного народу.

Незвичайно цікаву та яскраву картину залежності від мови цілого національного відродження маємо в історії нашого відродження. Початок XIX ст. застає українців в стані, що рідною мовою говорять лише село. Наука рахує українську мову вже, навіть, напередодні загибелі. Тому науковці квапляться записати її, щоби заосталась по ній пам'ятка в книгах. Так само дивляться на свою працю етнографи — збирачі пісень, дум українських, як і всіх народніх звичаїв та обичаїв укр. народу. Навіть тодішні наші письменники, починали свою українську творчість з метою випробувати її силу, здібність до вислову і опису людських почувань та думок, але досягли іншого — Ів. Котляревський своєю „Енеїдою”, „Наталкою Полтавкою”, як і наступники його: Гр. Квітка — Основ'яненко та П. Гулак-Артемівський своїми творами поклали підвалину нашому національному відродженню, бо тими етнографічними збірками та художніми творами назбирався великий мовний матеріал та ним навчилися добре орудувати, а там і почала розвиватись наша словесна культура. Колиж з'явився в укр. літературі Тарас Шевченко великий майстер рідного слова, який майстерно зужив той мовний матеріал, додавши до його і свій, та подав ним нові, сильні, пориваючі ідеї, ідеї боротьби за національну волю і єдність, тоді почався в нас живий і невмирущий національно-визвольний рух, якого вже ніхто не в силі вгасити, чи знищити до грuntu...

Мова є найдужчою і найбільш характерною ознакою національності... Тому й українці повинні говорити між собою всюди и завжди лише своєю рідною мовою, ніколи не соромитись її та здобувати від всіх пошани до неї. Бо й Святе Письмо наказує, „Щоб кожна людина була паном у домі своєму й говорила мовою свого народу” (Есфир I. 22).

III

Але є ще й допоміжні засоби для виявлення в певній заплутаній політичній ситуації правдивого національного обличчя людей. Одним з тих засобів є релігія. Відомо, що український народ з давних-давен ісповідує християнську православу релігію, а по приняттю юнії на Західніх Землях України, утворився і греко-католицький обряд, що став ознакою української національної приналежности на українській галицькій землі. Тому то, наприклад, при народному переписові в Польщі р. 1921-го в Східній Галичині по національностіб було: Поляків — 38.35%, українців — 54.29%, німців — 0.63%, жидів — 6.66%, та інших — 0.07%, але релігійно виявилось: римо-католиків — 26.93%, греко-католиків — 61.25, евангеликів — 0.15%, іудеїв — 11.2i%. Таким чином бачимо, що тут рубрика „релігія” скорегувала тенденційність офіційного перепису. А в тяжкій національній боротьбі нашого народу в Польщі — 7% різниці грало чималу ролю!...

До звичайного определення національности людини її батьківщиною, мовою й почасті релігією, належить додати ще окремі випадки такого определення свідомим прилученням людиною себе, з ідейних причин, до тієї чи іншої нації. Позволимо собі нагадати кілька подібних яскравих прикладів в історії нашого народу. В добу нашого національного відродження були окремі та цікаві факти. Так, відомий вчений історик та громадський діяч другої половини XIX століття, професор Володомир БоніФотієвич Антонович був з походження поляк. Народився й жив він на Правобережжі. Ото він, а за ним і ціла низка його товаришів, т. зв. „хлопоманів” свідомо прилучилися до українського народу, якому віддали все своє євдومه життя, за якого їм довелось таки чимало і перетерпіти. Відома літературна праця проф. В. Антоновича — „Моя сповідь”, де він мотивував свій перехід тим, „що,живучи на Україні, між українським народом, ївши хліб — працю його рук, він не міг не стати українцем”... Мотив, який би не одному з тих чужинців, що живуть добром і працею українського народу було б варт мати перед очима і на серці!...

Людей подібних до Володимира Антоновича знає наша історя ще більше. Згадаємо, хоча б професорку Олександрю Єфименкову, автора „Історії українського народу”, з походження росіянки, яка одружилась з відомим українським етнографом Петром Єфименком, на його засланні у Вологодщині...

Або подружжя Русових. Професор Олександр Русов, з походження також росіянин, здається, костромчанин, але увесь свій вік він присвятив вивченню України, яко статистик та її громадський діяч. Рівно ж його дружина, відомий педагог і письменниця, Софія Русова з походження чужинка (батько її швед, а мати — французженка)' але в діяльності на користь українського народу може бути взірцем для кожного українця. Таких дорогих нам прізвиськ можна навести чимало, особливо з часів активної боротьби українського народу за свою волю чи то в рядах активних вояків, чи на полі громадським, політичним, науковим і літературним. І всі вони ясно говорять, що національність определює часом і не походження, не мова, бо мову можна вивчити добре і чужу, а також воля, бажання людини, чи точніше її свідомість.

Таким чином рідна земля й природа батьківщини, фізична й духовна вдача, мова, релігія й взагалі культура своїх батьків і свого народу є для кожної людини природним ґрунтом її життя й розвитку. З нього повстає національна своєрідність кожного народу й кожної людини, що найлегше та найкраще живуть і розвиваються на своїм ріднім національним ґрунті. Тому то й правдива демократія стоїть на засадах національної волі для кожного народу, бо тільки так забезпечується особисту та соціальну правду для кожної людини.

Все тут раніше сказане торкається, розуміється, повністю й українського народу та кожного українця. Воно ж доказує та пояснює яскраво, чому кожний з нас, що народився й виріс на українській землі, серед українського народу та в українській родині є з усім цим нерозривно пов'язаний та носить фізично, духово і всією своєю національною вдачею українську національну печать. Разом із цим розбивається та плямиться ним ґрунтовно оте злощасне „всьо равно”, що вживається не рідко серед нас, як прояв культурної відсталости та темноти тих, що так думають, висловлюються й поступають. Немає культурної людини, що не стояла б на сторожі національних прав та інтересів свого народу, не знала б докладно його мови та не вживала б цієї мови серед своїх людей завжди й скрізь. Звідси ясно, що українець, котрий поступає інакше, служачи національним інтересам якогось іншого народу та вживаючи мови цього народу за свою, перестає бути українцем, відходячи від нас до того чи іншого народу.

На підставі повищесказаного може кожний з нас ствердити, хто й чому є українцем та що засвідчує те, що він ним дійсно є. Тільки визнаючися докладно в цім та згідно з цим живучи й поступаючи, доказує кожний з нас свою людську культурність.

ПЕРША УКРАЇНСЬКА ПРОФЕСІЙНА ШКОЛА
ЖІНОЧОЇ МОДИ

"Fashion Designing School"

Вивчаємо найновішою методою креслення моделей і виробників патронів. Кожний студент чи студентка по зложенню кінцевого іспиту одержує високої класи диплом, як спеціаліст /дизайнер/. Є це праця дуже цікава і поплатна з 150 дол. тижнево або й вище. Спеціально знижена ціна для української молоді і старших. Управа школи прийме певну кількість учнів або учениць з порученням Рідної Школи, Пласту або СУМ-у на безплатну науку/ за виїмком технічного виряду і кінцевих іспитів/.

Користайте з нагоди, бо праці з цієї ділянки в Торонті дуже багато. Денне і вечірне навчання! Адреса нової школи 504 YONGE ST. apt. 4.

Інформації можна одержати щоденно після год. 6-тої вечора, та в суботу між 10-12 год. ранку.

Тел: 924-5528

М. Вербовецкий
дипл. дизайнер.

FREE TELEVISION

Phone CL 5-1127

FULL SIZE BATHS

Phone CL 1-8729

VISTING TORONTO STAY AT THE NEWEST

AND THE MOST MODERN

NORTH AMERICAN MOTEL

2147 Lakeshore Blvd. W.

Only 10 minutes from

Toronto 14, Ont.

Downtown Toronto

OPEN ALL YEAR

EXCELLENT SANDY BEACH

T. V. & RADIO — HOT WATER HEATED

TRANS - CANADA MOTEL

John Tokar - prop.

2087 Lake shore Blvd. W.

Toronto 14, Ont. — Phone: 259-5738

УКРАЇНСЬКИЙ ВІДДІЛ Ч. 360 КАНАДІЙСЬКОГО ЛЕГІОНУ

рентує залі на збори, весілля, прийяття, сходини,

засідання тощо.

326 Queen St. W.

Toronto, Ont.

Tel.: EM 6-4895

КРЕДИТОВА СПІЛКА

при церкві св. о. Николая

в Торонті

4 Беллвудс Ав.

Тел. EM 4-2774

Приймає ошадності

на 4 %

Уділяє особисті та моргеджеві

позики.

Кредитовий Союз

404 Бетурст вул., Торонто 2Б

Тел. EM 3-3994

щоденне і 3-вечірне
урядування. Приймаємо
ощадності на високі відсотки.

Уділяємо всякого рода
позички на дешеві
відсотки

CREDIT UNION LTD.,

SO-USE (Toronto)

BUDUCHNIST (Toronto) CREDIT UNION LTD.

КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „БУДУЧНІСТЬ”

140 Bathurst St.

Tel.: EM 6-9863

83 Christie St. 533-0258

Приймає гроші на депозити і уділяє позики.

Платить від депозитів 4%.

Платить від уділів 4 ½ %.

Урядові години при 140 Батгурст стр.

Понеділок і п'ятниця від 10—8.

Вівторок, середа і четвер від 10-6.

Субота від 9—12.

При Христі стр.

Вівторок до п'ятниці від 5—9 веч.

Субота від 12—4 по пол.

МЕДИ ЛІКУВАЛЬНИЙ ПРОДУКТ

**Першоякісний мід і з власних пасік продукує фаховий
пасічник**

В А С И Ь З У Б И К

10 Radford Ave. — RO 9-7873

Toronto, Ont.

На замовлення доставляє
безкоштовно до крамниць
в пушках і слоїках, а до
домів у пушках,
почавши від 8 до 30 фунтів.

Приймає замовлення теж
і телефонічно.

ГАРАНТУЄ ЗА ПРАВДИВИЙ І ЧИСТИЙ БДЖІЛЬНИЙ МІД
Домагайтесь цього здорового продукту в усіх харчових
крамницях!

Українська Фірма
Текстильних Матеріалів
FIRCHUK'S FABRICS

SILK — WOLLENS — CURTAINS — DRAPERY

670 Queen St. West

Tel.: EM 4-5036

Toornto 3, Ontario

УКРАЇНЬКА ЛІТНІСЬКОВА ОСЕЛЯ

„ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ”

(стара назва Royal Simcoe Hotel)

находиться 40 миль на північ від Торонта, над озером Симко,
в гарній околиці коло містечка Кесвік, Онт.

Просторі й вигідні кімнати -- європейське харчування --
купіль в озері -- веслові і моторові човни
-- площі для ігор і забав -- солідна обслуга --
товариство земляків з різних частин України.

Кімнати і повне удержання \$ 35 -- \$ 50 тижнево від особи.
Для гостей із США 10% знижки, якщо платять американськими
долярами.

Для родин, які бажають вести власне харчування,
є на оселі окремі приміщення (катеджі)
з кухонним устаткуванням.

По інформації просимо звертатись на адресу:
або телефонувати:

KESWICK, GR. 6-4003

В. і П. Паладійчуки — власники оселі

ЗАПОМОГОВЕ БРАТСТВО СВ. МИКОЛАЯ В КАНАДІ

Єпархіяльна Управа —

48 Beaconsfield Ave.

LE 4-1636

веде всі роди асекурації, з догідними й найкращими умовами.
Обовязком кожного українця католика є забезпечити себе і
свою родину в одному з нище поданих відділів:

Відділ при церкві Св. о. Миколая 770 Queen St. W.

Відділ при церкві Св. Йосафата, 143 Franklin Ave.

Відділ при церкві Матері Божої Н. П. 276 Bathurst St.

Відділ при Домі „ПРОСВІТИ”, 140 Bathurst Str.

SWANSEA PHARMACY

АПТЕКА ПІД „ЛЕБЕДЕМ”

Виготовляє скоро рецепти як
європейських, так і канадійських
лікарів. Доставляє до дому.

Висилає ліки летунською поштою
до всіх країн Європи.

2366 Bloor St. W. — (corner Williard)

Phone: RO 6-1000

УКРАЇНСЬКА ДРУКАРНЯ І ВИДАВНИЦТВО
„ОВИД”

“HORIZON PRESS”

299 King St. W. Toronto, Ont.

EM 2-3023

ДРУКУЄ І ВИДАЄ : —

КНИЖКИ, ЖУРНАЛИ, БЮРОВІ І ТОРГОВЕЛЬНІ
ФОРМИ, ЛЕТЮЧКИ, ПРОГРАМКИ, РЕКЛЯМОВІ
І СВЯТОЧНІ КАРТКИ, ВЕСІЛЬНІ ЗАПРОШЕННЯ,
ВІЗИТІВКИ, І Т. П.

- ВИСОКОЯКІСНА РОБОТА.
- ПРИСТУПНІ ЦІНИ.
- ТЕРМІНОВЕ ВИКОНАННЯ.
- ДРУКУВАННЯ У РІЗНИХ МОВАХ
І КРАСКАХ.
- ЗВЕРТАЙТЕСЬ З ПОВНИМ ДОВІР'ЯМ, ТА
ДОПОМОЖІТЬ У РОЗБУДОВІ ЗАГАЛЬНО-
УКРАЇНСЬКОГО ВИДАВНИЦТВА!

Ціна: \$ 0.30